Ωδή για το παιδί που δεν γεννήθηκε ποτέ (Ποίημα) (Βασιλική Γούση)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 28 Μαρτίου, 2006

(1ο Πανελλήνιο Βραβείο της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών)

"*... άπλωσα δειλά το χέρι στην αγάπη και με πλήγωσαν θανάσιμα - παράξενο - όσοι τραγουδούσαν τη ζωή, την ελπίδα, το δίκαιο.*"

Μεθύσι ολόγυρα μου της ζωής. Ανάσταση!
Κι όμως μία λόγχη φως με ταξιδεύει απρόσμενα στον κήπο της αγωνίας
όπου «βάπτεται κάλαμος αποφάσεως»
Το νιόφυτρο μπουμπούκι δε θα λουλουδίσει ποτέ
απ' το κουκούλι η πεταλούδα δε θα βγει στη γιορτή της Άνοιξης
και το φτωχό χελιδόνι δε θα τιτιβίσει στα γαλανά τα πλάτη τ' ουρανού.
Τούτη η Γεσθημανή είναι σιωπηλή σαν το θάνατο
Και μονάχα ένα θρόισμα μυστικό σαν το βουβό πόνο της Παναγιάς
κεντάει τις άδειες στιγμές.
Είναι τραγούδι απόκοσμο του παιδιού που δεν θα γεννηθεί ποτέ.
Σωπαίνω κι αφουγκράζομαι.

«Θεέ μου, σύρε το δοξάρι της συμπόνιας στις ανθρώπινες Χορδές
για ν' ακουστεί η αδύναμη φωνή μου: **Χάνομαι**!
Βάρβαρα εισβάλλουν στη φωλιά μου. Που να κουρνιάσω;
Η ατσάλινη ρομφαία βηματίζει απειλητικά εναντίον μου. **Τρομάζω**!
Αλλά κι η παγερή καταχνιά του καταψύκτη πιο σκληρή κι απ' το θάνατο. **Κρυώνω**!
Περνώ τα σύνορα της οδύνης. Η ψυχή μου αδειάζει.. Η φωνή μου σβήνει.. **Πεθαίνω**!
τώρα που σφύζει ολόγυρά μου η ζωή στους ρυθμούς της Άνοιξης.
Δε ζητώ παρά μια χούφτα ήλιο ν' ανακουφίσει το παράπονό μου.

Ήλθα, τραγούδι απ' τ' άπειρο, να γλυκάνω μια άδεια αγκαλιά και με φίμωσαν.
Κρατούσα στα μάτια την ανατολή και με βύθισαν στο πιο αποτρόπαιο σκοτάδι
άπλωσα δειλά το χέρι στην αγάπη και με πλήγωσαν θανάσιμα
-παράξενο- όσοι τραγουδούσαν τη ζωή, την ελπίδα, το δίκαιο.
Για μένα τώρα όλο το σύμπαν ένα δάκρυ στα γαλήνια μάτια του λευκόφτερου αγγέλου μου...»

Φτωχό χελιδόνι, δες, πάνω απ' τον κήπο της αγωνίας
δύο μάτια γεμάτα ήλιους, μια αγκαλιά ανοιχτή σαν ουρανός
για να φτερουγίσεις ολόχαρο,
και μια καμπάνα που σημαίνει στη σιγαλιά
Χριστός Ανέστη!

(Πηγή: 'ΤΟΛΜΗ' Ιανουάριος 2006)